

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 178a § 1 i 4 k.k.

w dniu 18 czerwca 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 sierpnia 2023 r., sygn. akt IX Ka 828/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 6 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1250/21,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[PGW]

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że w dniu 10 grudnia 2018 r. w miejscowości Ł., pow. P., woj. [...] na ulicy P. prowadził na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki N. o nr rej [...] będąc w stanie nietrzeźwości, I badanie - 0.90 mg/l, II badanie 1,00 mg/l, III badanie 0.92mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Grójcu za prowadzenie

pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w sprawie o sygn. akt VI K 78/15, tj. o czyn z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1250/21, Sąd Rejonowy w Piasecznie uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art. 178a § 1 i § 4 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł środki karne w postaci: dożywotniego zakazu prowadzenia, wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, nadto obciążył J. S. kosztami postępowania.

Rozpoznając apelację od wskazanego wyroku Sąd Okręgowy w Warszawie uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez ujawnienie w trybie art. 392 § 1 k.p.k. zeznań świadka M. M. i wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2023 r., sygn. akt IX Ka 828/23, utrzymał zaskarżony wyrok Sądu I Instancji w mocy.

Kasację od orzeczenia drugoinstancyjnego wywiódł obrońca J. S., który zarzucił Sądowi odwoławczemu rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez lakoniczne uznanie rozważań Sądu I Instancji za własne i prawidłowe, bez faktycznego rozpoznania zarzutów apelacji dotyczących dowolności oceny zeznań K. W. i wyjaśnień oskarżonego J. S.;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez lakoniczne uznanie rozważań Sądu I Instancji za własne i prawidłowe, bez faktycznego rozpoznania zarzutu apelacji dotyczącego wynikania z materiału dowodowego, iż wysoce prawdopodobne jest, że to inna osoba jest sprawcą czynu, będącego przedmiotem postępowania.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć na wstępie trzeba, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądów, które ze względu na charakter (doniosłość) wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się w obrocie prawnym. Podnoszone w tej skardze zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Przypomnienie to jest istotne z uwagi na zarzuty sformułowane w kasacji obrońcy.

W odniesieniu do podniesionych zarzutów kasacyjnych stwierdzić trzeba, że okazały się one oczywiście bezzasadne. Autor kasacji zakwestionował w nich sposób kontroli odwoławczej. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wskazuje jednak, że odniesiono się do wszystkich zarzutów apelacji, a sposób ustosunkowania się do tych zarzutów jest prawidłowy, poparty przekonującą argumentacją. Tym samym nie doszło do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. ani art. 457 § 3 k.p.k. W kasacji obrońca prowadzi polemikę z wywodami Sądu *ad quem*, próbując spowodować ponowną kontrolę odwoławczą. Nie temu służy jednak kasacja, będąc środkiem o szczególnych rygorach prawnych.

Wbrew twierdzeniom autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, pisemne uzasadnienie wyroku instancyjnego nie pozostawia wątpliwości, iż Sąd odwoławczy rozważył wnikliwie wszystkie podniesione w apelacji zarzuty i wnioski oraz szczegółowo, logicznie, bez sprzeczności lub niekonsekwencji umotywował powody ich nieuwzględnienia, w tym odnosząc się bezpośrednio do argumentacji przywołanej w apelacji. Zawarte w uzasadnieniu orzeczenia wywody nie są ograniczone do aprobaty ocen dokonanych przez Sąd I Instancji, lecz przedstawiają tok rozumowania instancji odwoławczej w odniesieniu do oceny zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności zeznań K. W. i wyjaśnień oskarżonego. Przywołana w tym zakresie przez Sąd Okręgowy argumentacja znajduje umocowanie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jest też spójna, logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Jest również, mając na uwadze całość zgromadzonego materiału dowodowego, kompletna.

Wskazać też należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, rozważając rozbieżności w relacji K. W. Sąd II Instancji zwrócił uwagę na wpływ alkoholu na wygląd oskarżonego, nie zaś na zdolności postrzegania świadka. Uzasadnienie orzeczenia odwoławczego potwierdza także, iż Sąd ten dokonał kompleksowej analizy zgromadzonych dowodów, w której wyniku nie powziął wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, w tym w kontekście przedłożonego w 2021 r. oświadczenia. Dodatkowo, co słusznie dostrzega prokurator, należy podnieść, iż oświadczenie to nie zostało ujawnione w toku postępowania w sprawie o wykroczenie - mimo, iż wyrokiem z dnia 25 czerwca 2020 r. J. S. został uznany winnym czynu pozostającego w bezpośrednim związku z zarzutem aktu oskarżenia.

Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie przywołuje żadnych rzeczowych argumentów, które miałyby uzasadnić tezę, że Sąd Okręgowy naruszył reguły procesu w ten sposób, że uchybienia te były rażące i miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Poprzez podniesienie zarzutu naruszenia prawa procesowego, autor środka zaskarżenia w rzeczywistości podjął próbę zakwestionowania ustaleń faktycznych, co w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne, tym samym nieskuteczne.

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[PGW]

[ms]

